

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370847488/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

hun bestandig stod med Armen slynget om Margrete Scheibels Liv, søgte hun at se over Margrete hen til ham og smile sammen med ham over Barnets elskværdige Naivitet.

Men maatte han paa den anden Side ikke indrømme, at han havde givet hende en ikke ringe Ret til den Stilling, som hun nu ostentativt indtog overfor ham?

Det var kommet saa naturligt. Han var jo yderlig ensom med Tante Rikkens Gnavenhed i Hjemmet og med Tage som eneste Ven, hvis Adspredelser laa ham saa ganske fjærnt. Han kunde ogsaa taaget føle, at Tage ligesom strammede sig op til de alvorlige Samtaler med ham, men idet han undskyldte det mindre ideelle Sind hos Vennen med hans praktiske Livsgærning, følte han sig dog trykket af den manglende Samstemning. Tage begreb ikke heit, hvad der var og maatte være Kærnen i dansk Politik, han var ligesom lidt for *fransk* for Johan.

Derimod hos Mathilde Rørby, hvilken Forstaaelse!

Han var fra Skoleaarets Begyndelse, fra April, bleven Lærer i samme Skole som hun. I den første Tid havde de ikke talt videre med hinanden.

han var jo sky overfor alle Kvinder. Men efterat Bladene havde bragt Meddelelser om hans Kandidatur til Folketinget, havde hun vist ham en alvorlig Interesse. Ja, da han maatte begære Orlov for at rejse til Valget i Juni, og Bestyrerinden var lidt ærgerlig herover, og endnu mere over, at en af Skolens Lærere optraadte baade som Venstremand og som Rigsdagskandidat, var det Frøken Rørby, der overvandt alle Bestyrerindens Betænkeligheder i en grundig Samtale, hvor Kvindekløgtens uendelige Opfindelsesævne fremstillede hundrede Argumenter mod den gamle Dames Angstfølelse. Sejren var maaske ikke saa vanskelig som det saa' ud til, fordi Fru Holms rettænkende Strængighed kun uvilligt formede sig til Ufordragelighed. Frøken Rørby behøvede kun at nævne dette Ord for at rokke hende, og da hun yderligere priste Gerners Bravhed, hans Adstadighed og Moralitet, saa ganske fri han var for al uværdig Leflen med de større Piger — den Gamle nikkede bejaende — og til Slutning slog paa, at der dog var adskillige Venstrefamilier, som havde Børn i Skolen, drev Stormen over for denne Gang. Gerner beholdt sin Plads, fik sin Orlov bevilget paa den forbindtligste Maade og

sine Timer efter Sommerferien lagte om Formiddagen, saa de ikke kom i Kollision med Rigsdagens Mødetid.

Men denne Frøken Rørbys Optræden til Gunst for Johan sivede ud i Skolen og kom ogsaa til hans Øren, saaledes at han takkede hende hjærteligt for hendes »Intervention«, da han var vendt hjem efter endt Valgkampagne og hun lykønskede ham. Dog, hun vilde intet høre derom, greb blot hans Haand og ønskede ham og »os alle« til Lykke med den straalende Sejr.

Det faldt saa naturligt, at hun ved Bortgangen fra Skolen gik hen til ham og gjerne vilde høre nærmere om Valget, og at han tilfredsstillede hendes Ønske, og saaledes gik de nogle Gader sammen i ivrig Konversation.

Og det faldt ligesaa naturligt, at de ofte søgte hinandens Selskab i de følgende Maaneder.

Hun var en Kvinde med stærke Interesser, mærkede han, og dybt gennemtrængt af Tidens Reformidéer. Naturligvis mest af saadanne, der angik Kvindens Stilling i Samfundet. Hun talte ofte med stor Bitterhed om, hvor lidt der tillodes Kvinderne og hvilken ringe Mening Mændene nærrede om dem. De skulde være »Damer«, det